

ΙΕΡΟΝ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΠΡΟΝΟΙΑ ΜΕΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Β'. | ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ τῇ 27 Οκτωβρίου 1922 | ΑΡΙΘ 82

«Τότε προσήλθη αὐτῷ παιδία, ἵνα ἐπιθῇ αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ προσεύξηται· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμησαν αὐτοῖς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄρете τὰ παιδία καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἔλθειν πρὸς με· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». (Ματθ. 19', 13—15).

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΠΑΙΖΟΝΤΩΝ ΕΝ Τῇ ΑΓΟΡᾷ ΠΑΙΔΩΝ

«Τίτι δὲ ἐμοιώσω τὴν γενεάν ταύτην ; ὁμοία ἐστὶ παιδίσι καθημέ-
νοις ἐν ἀγοραῖς, ἃ προσφωνοῦντα τοῖς ἐταίροις αὐτῶν, λέγουσι·
ἠλλήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ᾤρχήσασθε, ἐθρηνησαμεν ὑμῖν καὶ
οὐκ ἐκόψασθε· ἦλθε γὰρ Ἰωάννης μῆτε ἐσθίων μῆτε πίνων, καὶ
λέγουσι· θαιμόμον ἔχει ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐσθίων καὶ
πίνων καὶ λέγουσιν· ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, τε-
λωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν».

(Ματθ. ΙΑ'. 16—19).

Ἡ βραχεῖα αὕτη, ἐκ τοῦ πα-
διου κύκλου εἰλημμένη παραβο-
λή, ὡς αὐτὸς ὁ Κύριος ἐξηγεῖται
αὐτήν, ἀφορᾷ εἰς τὸν χαρακτηρι-
σμὸν τῆς πρὸς τε Αὐτὸν καὶ τὸν
Πρόδρομον Αὐτοῦ, τὸν Ἁγ. Ἰω-
άννην τὸν Βαπτιστὴν ἐπιμέμπτον
συμπεριφορᾶς τῶν συγχρόνων
Αὐτῷ Ἰουδαίων. Τὸ κακῆροστον
καὶ ἡ δυστροπία, ἣν ἐπιδεικνύου-
σι πολλάκις οἱ παῖδες, ἐπὶ παρα-
δείγματος παίζοντες, ἀπετέλεσαν
τὸν κύριον χαρακτηῖρα τῆς πρὸς
τὸν Κύριον καὶ τὸν Βαπτιστὴν
συμπεριφορᾶς τῶν Ἑβραίων.
Παίζοντες οἱ παῖδες, οἱ μὲν αὐ-
τῶν εἰς τοὺς ἐταίρους αὐτῶν προ-
τείνουσι διαφόρους παιδιὰς
καὶ μετὰ πεισμονῆς ἀπαιτοῦσιν,
ὅπως μετὰσχῶσι κακείνοι εἰς αὐ-
τά, μεμφόμενοι καὶ κλαυθμηρί-

ζοντες διὰ τὴν μὴ πρόθυμον τυ-
χὸν εἰς τὰς ἀσιάτους αὐτῶν ὀρέ-
ξεις συμμόρφωσιν. Ἄλλοι δὲ δυ-
σκόλως λίαν προσαρμόζονται, καὶ
οὐδεμίαν τῶν παιδιῶν φαίνεται
αὐτοῖς ἀρεστή. Ἐντεῦθεν καθί-
σταται ἀδύνατος ἡ παιδιὰ καὶ οἱ
παῖδες ἀπομακρύνονται δυσηρε-
στημένοι κατ' ἀλλήλων, πένθιμοι
καὶ σκυθρωποί. Μετὰ τῆς αὐτῆς
παιδικῆς κουφότητος καὶ ἰδιοτρο-
πίας προσηνέχθησαν κατὰ τὸν
λόγον τοῦ Κυρίου καὶ οἱ σύγχρο-
νοι Αὐτῷ Ἰουδαῖοι πρὸς τε τὸν
Πρόδρομον Αὐτοῦ καὶ πρὸς Αὐ-
τὸν τοῦτον, ὧν ἐκάτερος διὰ δια-
φόρων ὁδῶν ἐπειράθη νὰ ἀγάγη
αὐτοὺς εἰς τὸν αὐτὸν σωτήριον
σκοπὸν.

Προαναγγέλλων τὴν ἔλευσιν τοῦ
Μεσσία καὶ ὡς τοῦτον δεικνύει

τὸν Χριστὸν, ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν
πρὸς αὐτὸν προσερχομένων ὁ
Πρόδρομος μετάνοιαν, ὡς τὴν ἀ-
ναγκαίαν προπαρασκευὴν διὰ τὴν
μετοχὴν εἰς τὴν ἀνατέλλουσαν
πνευματικὴν βασιλείαν τοῦ Χρι-
στοῦ, καὶ πρὸς τὸ κήρυγμα αὐτοῦ
συμμορφοῖ οὗτος τὸν ἴδιον βίον,
τὴν τραχεῖαν καὶ ἀπέριττον ἀμ-
φίεισιν καὶ τὴν ἄκραν λιτότητα.
Τὴν ἐπανατεῖλασαν ἐν τῷ ἰδίῳ
προσώπῳ βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐ-
πὶ τῆς γῆς κηρύσσων ἀφ' ἐτέ-
ρου ὁ Χριστός, τὴν βασιλείαν
τοῦ ἐλέους, τῆς χάριτος, τῆς μελλ-
λούσης νὰ βασιλεύσῃ εἰρήνης, ἔ-
χει φαιδρὸν τὸ πρόσωπον, κοι-
νωνοῖ ἔλευθέρως μετὰ πάντων,
τρώγει καὶ πίνει μετὰ τῶν ἁμαρ-
τωλῶν, οὐδὲ ἦλθεν ὅπως ζητήσῃ
καὶ σῶσῃ, καὶ παρέστησεν οὐ-
τω τύπον ἀντίθετον ὅλως τοῦ
Προδρόμου.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐντραφέντες ὑπὸ
τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν τῶν Γραμ-
ματέων καὶ Φαρισαίων εἰς ὕλιστι-
κὰς καὶ ἰδιοτελεῖς ἐν ἀναφορᾷ εἰς
τὴν Μεσσιακὴν βασιλείαν ὀρέξεις
καὶ μὴ εὐρίσκοντες αὐτὰς ἱκανο-
ποιουμένας μῆτε ὑπὸ τοῦ κηρύγ-
ματος τοῦ Προδρόμου, μῆτε ὑπὸ
τοῦ κηρύγματος τοῦ Χριστοῦ,
προσφέρονται πρὸς αὐτοὺς, ὡς τὰ
ἰδιότροπα παιδιὰ, ὧν δὲν ἱκανο-
ποιῦνται αἱ ἀσύστατοι ὀρέξεις.
Ἀποξενοῦνται ἀπ' αὐτῶν καὶ κα-
κίζουσιν αὐτοὺς· διασύρουσιν, ἐπι-

λαμβάνόμενοι τῶν προχειροτέρων
προσπιπτουσῶν ἀφορμῶν τὴν αὐ-
στηρότητα τοῦ βίου τοῦ Προδρό-
μου, ὃν ἀδυνατοῦσι νὰ νοήσωσιν,
ἀποδίδουσιν οὗτοι εἰς δαιμονικὴν
ἐπήρειαν, τὸν δὲ φιλόανθρωπον
καὶ ἀπροκατάληπτον Χριστὸν χα-
ρακτηρίζουσιν ὡς φάγον καὶ οἰ-
νοπότην, ὡς ἐταῖρον καὶ φίλον
τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν.
Εὐδηλὸς ἡ δικαία κατ' αὐτῶν ἀ-
δημονία τοῦ Κυρίου καὶ ἡ εὐστο-
χία τῆς ἐφαρμοζομένης εἰς αὐ-
τοὺς παρομοιώσεως, ὡς ἀφ' ἐτέ-
ρου ἢ τῆς εἰς τοὺς διαυγῆς καὶ
νηφάλιον τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς ἔ-
χοντας Ἀποστόλους καὶ μαθητὰς
Αὐτοῦ καὶ πάντας καθόλου τοὺς
προσηκόντως ἐκτιμήσαντας τὴν
τοῦ Θεοῦ σοφίαν ἐν τε τῷ ἔργῳ
καὶ τῇ πολιτείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ
τοῦ Προδρόμου Αὐτοῦ. Πάντας
τούτους χαρακτηρίζει ὁ Κύριος
εὐσχήμως λίαν ὡς τέκνα τῆς σο-
φίας τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁμοτρόπους
τινὰς καὶ ὁμογενώμονας πρὸς τὴν
ὑπερφυᾶ ταύτην σοφίαν, δι' ὃ δὴ
καὶ ἀντιλαμβανομένους αὐτήν καὶ
ἐκτιμῶντας ὅπου καὶ ὅπως αὐτὴ
ἐκφαίνεται. Οὕτως ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τοὺς πολλοὺς τῶν Ἰουδαίων
διέκρινον οὗτοι αὐτήν καὶ ἠσπά-
σαντο ἐν τε τῷ κηρύγματι τοῦ
Προδρόμου καὶ ἐν τῷ ἐνσαρκώ-
σαντι αὐτήν καὶ διὰ τῆς διδασκα-
λίας καὶ τῶν ἔργων διατρανώ-
σαντι Χριστῷ.

Δυστυχῆς ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἀ-
ξιοῖ, ὅπως ὁ Θεὸς ἐν τῇ Ἁγίᾳ
Αὐτοῦ βουλήσει, προσαρμοσθῆ
πρὸς τὰς ἀκαταστάτους, παχυλάς
καὶ πολλαίς ἁμαρτωλὰς ὁρέξεις
τῆς καρδίας αὐτοῦ. Μακάριος δὲ
τῶν ἀνάπαλιν, ὅστις ἐν ταῖς βουλαῖς
τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ πανσόφῳ Αὐτοῦ
προνοίᾳ καὶ ἐνεργείᾳ διακρίνει τὸ

καὶ δι' αὐτὸν ἀγαθὸν καὶ σωτήρι-
ον καὶ συμμορφοῖ κατ' ἀκολουθί-
αν ἑαυτὸν καὶ τὰς θελήσεις αὐ-
τοῦ πρὸς τὸ σωτήριον θέλημα τοῦ
ἀγίου καὶ πανσόφου Θεοῦ.

II. ΚΟΜΝΗΝΟΣ

Καθηγητῆς

ἐν τῇ κατὰ Κάλκην Ι. Θεολ. Σχολῇ.

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΕΝ Τῇ ΠΤΩΧΕΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου καὶ τέλος).

Τέλος μετὰ τῆς ἐνθυμήσεως τοῦ
παρελθόντος καὶ τῆς σκέψεως τοῦ
παρόντος ἢ προσδοκία τοῦ μέλλον-
τος. «Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου,
καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζω-
ῆς». Ποσάκις οἱ χριστιανοὶ κατάδι-
κοι δὲν εἶδον ἐν ὄνειρῳ, τὴν παρα-
μονὴν τῶν βασάνων τῶν, αὐτὸν τὸν
Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅστις στέφανον ἐν
τῇ μιᾷ χειρὶ κρατῶν τοὺς ἐδείκνυε
διὰ τῆς ἄλλης τὸν σταυρὸν καὶ ὄπι-
σθεν τοῦ σταυροῦ τὸν οὐρανόν!

Ἄδελφοί, τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα
ἢ πίστις ἢ ἐλπίς καὶ ἢ ἀγάπη ἐτέ-
λεσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Σμύρνης
καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν τριῶν πρώτων
αἰῶνων, βραδύτερον δ' ἐν τῇ καθό-

λου Ἐκκλησίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ ἡμετέ-
ρᾳ, αἱ αὐταὶ ἐκατόμβαι ἴσως ἀπαι-
τηθῶσι καὶ πάλιν παρ' ἡμῶν. Ἔ-
χομεν κανένα λόγον νὰ πιστεύωμεν
ὅτι αἱ ἐποχαὶ τῶν διωγμῶν παρῆλ-
θον ὀριστικῶς; Δὲν πλανώμεθα ἄρα
γε παραδόξως ὡς πρὸς τοῦτο; Ἔ-
χομεν ἐνδείξεις νὰ μακαρίζωμεν ἑαυ-
τοὺς καὶ νὰ ἀγαλλώμεθα, διότι πα-
ρῆλθον αἱ ἐποχαὶ τῶν διωγμῶν;
Εἶναι βέβαιον ὅτι αἱ χριστιανικαὶ
ἀρχαὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης
συνέτριψαν ὀριστικῶς τὴν σκληρό-
τητα καὶ τὰς ἀποπλανήσεις τοῦ ἀν-
θρώπου; Φεῦ! Ὅταν ἀναμνη-
σκώμεθα τῶν κατηγορηματικῶν δη-
λώσεων τῆς Ἁγίας Γραφῆς καλούσης
ἡμᾶς νὰ ἔχωμεν πάντοτε ζωντανὴν

τὴν πίστιν καὶ τὸν βίον καθαρὸν,
τοὺς λύχνους καιομένους καὶ τὰς λαμ-
πάδας ἡμῶν ἀνημμένας καὶ τὰς ὀ-
σφύας περιεζωσμένας, ὅταν ἀναγι-
νώσκωμεν τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύ-
λου «Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐ-
σεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διω-
χθήσονται» ἢ τοὺς λόγους τοῦ Κυ-
ρίου, «Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώ-
ξουσιν», ἢ τέλος τὴν παράδοξον ταύ-
την ὑπόσχεσιν, «Ἄμην λέγω ὑμῖν,
οὐδεὶς ἐστίν, ὃς ἀφήκεν οἰκίαν ἢ ἀ-
δελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μη-
τέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς
ἐνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, εἰάν
μὴ λάβῃ ἑκατονταπλασίονα νῦν ἐν
τῷ καιρῷ τούτῳ οἰκίας καὶ ἀδελ-
φοὺς καὶ ἀδελφὰς καὶ πατέρα καὶ
μητέρα καὶ τέκνα καὶ ἀγροὺς μετὰ
διωγμῶν, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχο-
μένῳ ζῶν αἰώνιον»· ὅταν ἐνώσω-
μεν τὰς δηλώσεις ταύτας τοῦ Κυρίου
καὶ μελετήσωμεν αὐτὰς δὲν δυνάμεθα
νὰ μὴ διερωτήσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς καί,
ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ διαφορὰ
τῆς σημερινῆς σχετικῶς εἰρηρικῆς ἐ-
ποχῆς καὶ τὰ διάφορα δῶρα τοῦ
Θεοῦ πρὸς τὸν λαόν του, δὲν δυνά-
μεθα νὰ μὴ διερωτήσωμεν μετ' ἀ-
πορίας, ἢ κατάπαυσις τῶν διωγμῶν
περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν κοινωνίαν ἢ
ὄνειδος καὶ αἰσχύνην εἰς τοὺς χριστι-
ανούς; δὲν δυνάμεθα ἄρα γε νὰ ἐ-
ξηγήσωμεν τὴν εἰρηρικὴν κατάστα-
σιν μᾶλλον ὡς λιποψυχίαν τῶν χρι-
στιανῶν παρὰ ὡς πρόοδον τῆς κοι-
νωνίας; ὁ κόσμος ἄρα γε ἀνεγεννή-
θη ἢ οἱ χριστιανοὶ ἐξεφυλίσθησαν

καὶ ὁμοίασαν τὸν κόσμον, ὅστις μὴ
εὐρίσκων τι ἐν αὐτοῖς ἀντίθετον πρὸς
τὰς πλάνας καὶ παρεκτροπὰς του συμ-
βιοῦ μετ' αὐτῶν εἰρηρικῶς; Τὰ ἦθη
ἄρα γε τοῦ κόσμου ἐνεποτίσθησαν
μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ ἢ αἱ καρ-
διαὶ τῶν χριστιανῶν δὲν ὑφίστανται
καμμίαν ἐπιρροὴν τοῦ χριστιανικοῦ
Πνεύματος; Δὲν εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ
ἄλλας μᾶλλον δύναται νὰ χάσῃ τὴν ἰ-
διότητά του παρὰ ὁ φυσικὸς ἄνθρω-
πος τὸ ἀχαλίνωτον μῖσός του; Τὰ
ἔρωτήματα ταῦτα τίθενται ἀφ' ἑαυ-
τῶν καὶ διστάζομεν νὰ δώσωμεν κα-
ταφατικὴν ἢ ἀποφατικὴν ἀπάντησιν.
Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ ἀποφύγω-
μεν τὴν σύστασιν τῆς ἐπιστολῆς:
«Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου» καὶ νὰ
μὴ ἀναμένωμεν μᾶλλον θάνατον
παρὰ εἰρήνην. Ἔχομεν λοιπὸν λό-
γους νὰ πιστεύωμεν ὅτι οἱ χρόνοι
τῶν διωγμῶν παρῆλθον; Δὲν φρο-
νοῦμεν.

Δὲν ἔχομεν τὴν ὄρεξιν νὰ προφη-
τεύσωμεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τού-
του, δι' ὃ ἄλλως τε πρέπει νὰ εἴμε-
θα φειδωλοὶ εἰς προφητείας. Ὅταν
ὅμως βλέπωμεν, ὅτι τὰ ἄγρια πάθη
καὶ ὁ δεσποτισμὸς τοῦ φυσικοῦ ἀν-
θρώπου, τὸ κτηνώδες συμφέρον καὶ
ἢ δίψα τῆς ἀπορροφήσεως τῶν ἄλ-
λων καταπατοῦσιν ἀσυστόλως τὸ δι-
καιον καὶ τὰς συνειδήσεις τῶν ἀ-
σθενῶν καὶ καταρραπίζουσι τὰ αἰ-
σθητά αὐτῶν, ὅταν βλέπωμεν ὅτι
ἢ ἐκκλησία κοιμᾶται μακαρίως καὶ
ἀντὶ νὰ δώσῃ αὐτὴ ζῶν εἰς τοὺς
θεσμούς της, ἵνα ἀναγεννήσῃ τοὺς

λαούς, ἀφήνει μακρὰν αὐτῆς καὶ ἐκ-
τὸς αὐτῆς νὰ διοργανώνηται ὑπὸ
ἄλλας τάσεις καὶ ἄλλας κατευθύνσεις
ἢ κοινωνία εἰς δύο ἀντίπαλα στρα-
τόπεδα, διεκδικοῦντα τὴν ἐπικράτη-
σιν ὑπὸ τὰ γαργαλιστικὰ ὀνόματα
τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας,
ἐνῶ ἐκ τοῦναντίου δὲν ἔμεινε κανὲν
ἀνθρώπινον δικαίωμα νὰ ἀμφιβάλ-
λωμεν πλέον ὅτι θᾶπτον ἢ βράδιον
ἔστω καὶ ὑπὸ ἡμερωτέραν καὶ ἥττον
βάρβαρον μορφὴν δὲν θὰ ἐπανέλθῃ
ἢ ἐποχὴ τῆς βίας καὶ τῶν διωγμῶν;

Εἴμεθα λοιπὸν προπαρασκευα-
σμένοι διὰ τοιαύτας συγκρούσεις;
Προετοιμαζόμεθα ὡς μέλλοντες νὰ
τὰς ἴδωμεν; Ἡ πίστις ἡμῶν εἶνε ἀρ-
κούντως ζωντανή, αἱ πεποιθήσεις
ἡμῶν εἶνε ἀρκούντως ἰσχυραί, κα-
τεκρυίευσαν τὰς καρδίας ἡμῶν, κυ-
ριαρχοῦσαι τῶν παθῶν καὶ τῶν συμ-
φερόντων; εἴμεθα ἀρκούντως ἀπε-
σπασμένοι ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου;
ἀντιδρῶμεν ἀρκούντως δι' ἐντατι-
κῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Σωτῆρος
κατὰ τῶν ἐκνευριστικῶν τάσεων τῆς
ἐποχῆς ταύτης τῆς ἠθικῆς καταπτώ-
σεως, ὥστε νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ
ἐκκληρώσωμεν τὰ αὐτὰ καθήκοντα
καὶ νὰ προσφέρωμεν τὰς αὐτὰς θυ-
σίας, τὰς ὁποίας καὶ οἱ προκατόχοι
ἡμῶν; Ἄς μὴ μᾶς ἀποπλανᾷ ἡ φαν-
τασία μας! Μακρὰν ἡμῶν τὰ ἀπατη-
λὰ ὄνειρα φανταστικῶν θυσιῶν καὶ
ἀφοσιώσεων! Ἀναμφιβόλως ἐν τῇ
κρυσίμῳ στιγμῇ ὁ Κύριος θὰ εἶνε
παρὼν διὰ νὰ μᾶς ὑποστηρίξῃ! Ἄλ-
λὰ τίνας; Ἐκείνους, οἵτινες ἀκολου-

θοῦντες Αὐτὸν σήμερον ὅπου τοὺς
ὀδηγεῖ, θὰ λάβωσιν αὖριον παρ' Αὐ-
τοῦ τὴν δύναμιν νὰ μεταβῶσιν ἐκεῖ
ὅπου θέλει προηγηθῆ Αὐτός. Πρὶν
σκεφθῶμεν νὰ ἐκθέσωμεν τὴν ζωὴν
ἡμῶν ὑπὲρ τῆς πίστεως, ἅς μάθω-
μεν νὰ διακινδυνεύωμεν ἡμᾶς αὐτούς.

Ὅταν ὑποχωρῶμεν σήμερον ἐ-
νώπιον μιᾶς μικρᾶς προσβολῆς, ὅταν
ἡ πολιτεία ἡμῶν διέπτηται ἀπολει-
στικῶς ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀτομικοῦ
συμφέροντος καὶ τῆς ἰδίας ἡμῶν εὐ-
παθείας, ὅταν κανονίζωμεν τὰ πάν-
τα μὲ τὸν ζυγὸν τῆς προσωπικῆς ἡ-
μῶν εὐημερίας, ὑποχωροῦντες εἰς πα-
ραλόγους ἀξιώσεις ἀνθρώπων μικρὰν
ἐπιρροὴν ἐχόντων ἐν τισὶ μέλεσι τῆς
κοινωνίας καὶ ἐξ ἀνθρωπαρεσκείας
καταλατῶμεν ἀσυστόλως τὰ δίκαια
τῶν σήμερον ἀδυνάτων καὶ ἀντὶ νὰ
εἴμεθα στηρίγματα τοῦ δικαίου, εἰς
φαινομενικὰς ἀρετὰς πεποιθότες, πλῆσ-
σομεν ἀσπλάγχως τὰς συνειδήσεις
τῶν ἐχόντων μὲν τὴν ἀνάγκην ἡμῶν,
ἐπιζητούντων ὅμως τὰ δίκαιά των
ἐν πάσῃ ὑπομονῇ καὶ μετριοπαθείᾳ,
διότι νομίζουσιν ὅτι εὐρίσκονται πρὸ
Χριστιανῶν εὐσυνειδήτων· ὅταν θυ-
σιάζωμεν τὸ καθήκον εἰς τὸ συμφέ-
ρον καὶ τὰς πεποιθήσεις εἰς τὴν εὐ-
σχημοσύνην· ὅταν αἰσχνυόμεθα νὰ
ὁμολογῶμεν διὰ βίου ἀστηροῦ τὸν
Χριστὸν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς εἰ-
ρήνης καὶ τῆς ἀνεξιθρησκείας· ὅταν
ἐπαναπαυόμεθα εἰς δάφνας καὶ τρό-
παια ἐν τῇ φαντασίᾳ ἡμῶν μόνον ὑ-
φιστάμενα καὶ δεχόμεθα δι' ὑποθε-
τικὰ κατορθώματα, διὰ τὰ ὁποῖα

κατὰ μόνους ἐρυθριῶμεν, θυμιάματα
κολάκων ἢ συμφεροντολόγων ἢ ἀ-
ναιδῶν ἐκμεταλλευτῶν ὅταν ἐν ἐνὶ
λόγῳ δὲν ἤμεθα πιστοὶ εἰς τὰ μικρὰ
εἰς τὰ ἐλάχιστα, δυνάμεθα νὰ ἐλπί-
ζωμεν ὅτι θέλομεν μείνει πιστοὶ εἰς
τὰ μεγάλα; Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν δυ-
νάμεθα νὰ ἔχωμεν σήμερον τὴν δύ-
ναμιν, ἥτις θὰ μᾶς χρειασθῆ αὖριον.
Ὁ Θεὸς δὲν τὴν δίδει ἐκ τῶν προ-
τέρων. Ἐν τούτοις πρέπει ἀπὸ τῶ-
ρα νὰ ἔχωμεν τὴν βάσιν ἐξησφαλι-
σμένην καὶ νὰ κατέχωμεν τὴν πη-
γὴν. Ἄς μὴ κολακευόμεθα καὶ ἅς
μὴ κομπάζωμεν μὲ παχεῖς λόγους, δι-
ἀβεβαιοῦντες ὅτι αὖριον θὰ προβῶ-
μεν εἰς ἐκατόμβας, ἐνῶ σήμερον προσ-
παθῶμεν νὰ ἀρέσωμεν εἰς ἀνθρώ-
πους ἐπὶ καταπατήσει τῆς συνειδή-
σεως. Ἐπὶ πλέον ὀφείλομεν μετὰ ζή-
λου νὰ βαδίζωμεν τὴν ὁδὸν, ἣν ὁ Θε-
ὸς μᾶς διανοίγει μὲ χάριτας περισσο-
τέρας καὶ ἀφθονωτέρας. Βαδίζομεν
λοιπὸν οἱ πάντες τὸν δρόμον τοῦτον;
Ἄνῃκομεν εἰς τὸν Χριστόν; Κατέχει
ἡμᾶς ὁ Χριστὸς ἐξ ὀλοκλήρου; Ἦρ-
χισεν ἐν ἡμῖν καὶ ἐξακολουθεῖ
ἔργον βαθείας ἀνακαινίσεως;

Ἀκολουθοῦμεν τὸν Σταυρωθέντα,
φέροντα τὰ στίγματα του; Ὡ!
διὰ νὰ δυνηθῆ ἡμέραν τινὰ νὰ ὑπο-
φέρῃ ἐν ἡμῖν ὁ Χριστὸς, πρέπει ἀ-
πὸ τῶρα νὰ ζῆ, νὰ ζῆ διαρκῶς ἐν

ἡμῖν, πρέπει ἡμεῖς νὰ ζῶμεν ἐν αὐ-
τῷ.

Φίλοι ἀναγνώσται, ἡ δύναμις καὶ
ἡ εὐτυχία εἶνε εἰς τὰ σπλάχνα τῆς
θλίψεως, ἐν ἣ ἐδρεύει ἡ ὑπομονή. Ἐν
τῇ παρουσίᾳ θλίψει μετὰ καρτερίας
ὑπομένοντες, θέλομεν εὖρει τὸ μυ-
στήριον τοῦ θάρρους, ὅσοι ὑποφέ-
ρομεν τοὺς μικροὺς διωγμοὺς τοῦ
ἐργοστασίου, τοῦ γραφείου, τῆς οἰ-
κογενείας. Θάρρος, πιστοὶ μάρτυρες.
Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς γνωρίζει τὴν
κατάστασίν μας. Τοιαῦτα κεντήματα
βελόνης, ἀδιαλείπτως ἐπαναλαμβανό-
μενα, εἶνε σχεδὸν τόσον θλιβερὰ ὅ-
σον τὰ πλήγματα ἐγχειριδίου. Δείγ-
ματα εἰρωνείας ἢ συκοφαντίας ἢ πα-
ραγκωνίσεις ἀδικοὶ εἶνε τόσον πα-
ρακτικαὶ διαμίαν εὐαίσθητον ψυχὴν,
ὅσον διὰ τὰς σάρκας οἱ ὀδόντες τῶν
ἀγρίων θηρίων. Ἄλλ' ὁ Κύριος γινώ-
σκει τὴν θλίψίν μας. **«Οἶδά σου τὴν
θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν»**. Ὑπο-
ψία ἀδικοὶ, ψυχρότητες, ἐγκαταλεί-
ψεις προδοτικαί, κατηγορίαι ψευδεῖς
καὶ ἀπεχθίης συμπεριφορὰ οὐδὲν τὸν
διαφεύγει καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐπιτρέπει νὰ
τὸν δοξάζωμεν, μᾶς δίδει καὶ θὰ
μᾶς δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ τὰ ὑπο-
στῶμεν. Ὡμεν πιστοί, καὶ θὰ λάβω-
μεν οὐχὶ βραδέως τὸν στέφανον τῆς
ζωῆς.

Γ. Κ. ΠΑΣΧΑΛΗΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ ΓΡΑΦΟΥΣΑ ΧΕΙΡ

«Διὰ τοῦτο ἐκ προσώπου Αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) ἀπεστάλη ἀστράγαλος χειρός, καὶ τὴν γραφὴν ταύτην ἐνέταξεν (=ἐνεχάραξε)· καὶ αὕτη ἡ γραφὴ ἐντεταγμένη (=ἐγκεχαραγμένη) *Μανή, Θεκέλ, Φάρες*· τοῦτο τὸ σύγκριμα (=ἐρμηνεία) τοῦ ῥήματος. *Μανή*, ἐμέτρησεν ὁ Θεὸς τὴν βασιλείαν σου, καὶ ἐπλήρωσεν (=ἐτελείωσεν) αὐτήν (ἴδε Ἱερ. κε'. 12), *Θεκέλ*, ἐστάθη ἐν ζυγῷ (=ἐζυγίσθη ἐν τῇ πλάστιγγι, καὶ εὐρέθη ὑστεροῦσα (=ἐλλιπής)). *Φάρες*, διήρεται ἡ βασιλεία σου, καὶ ἐδόθη Μήδοις καὶ Πέρσαις». (Δαν. ε', 24-28).

Βαλτάσαρ ὁ βασιλεὺς, ὅτε ἦτο δεκαεξαέτης, ἔκαμε μέγα δεῖπνον εἰς χιλίους μεγιστᾶνας καὶ εὐγενεῖς. Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἦτο ἀπερίσκεπτος, τετυφωμένος ὑπὸ τῆς δυνάμεως, πα-

ράφορος καὶ θρασύς· ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀσφαλῆ ἐν τῇ ἀμύνη του, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ Κῦρος ἐπολιόρκει τὴν πόλιν. (α)

Ἡ νύξ τοῦ συμποσίου εἶχε φθά-

(α) Τὸ σπουδαῖον γεγονός τῆς πτώσεως τῆς Βαβυλῶνος, ὅπως αὕτη δρίζεται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς καὶ τῆς κοσμικῆς Ἱστορίας συνέθη τῷ 538 π. χ. τ. ἔ. 40 ἢ 50 ἔτη μετὰ τὸ μαρτύριον τῶν Ἑβραίων εἰς τὴν κάμνον τοῦ πυρός, περὶ οὗ ἴδε «Ἱεροῦ Πολυκάρπου» σελ. 788. Κατὰ τὸ χρονικὸν δὲ τοῦτο διάστημα ὁ Ναβουχοδοσόνορ εἶχεν ἀποθάνει, διαδέχθη δὲ αὐτὸν ὁ υἱὸς του Εὐεὶλ-Μερωδάχ, ἢ κατ' ἄλλους Εὐταλμαρωδὸκ καὶ Οὐλαμαδάχαρ, ὅστις ἐξεθρονίσθη καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ γυναικαδέλφου του Νεριγλισάρ, ἀποθανόντος μετὰ τρία ἔτη, καὶ ἀφῆσαντος διάδοχον τὸν υἱὸν του ἀπλοῦν παιδίον. Μία δὲ συνωμοσία κατὰ τῆς δυναστείας ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν εἰς τὸν θρόνον ὕψωσιν τοῦ Ναβοναδίου, ὅστις ἐδείχθη ἱκανὸς κυβερνήτης· ἵνα δὲ ἐνισχυθῇ ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀξιώσει του, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Ναβουχοδόσορ. Πρόσφατος ἀνακάλυψις λιθίνων πινακίδων ἀποκαλύπτει τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ναβονάδιος εἶχεν υἱὸν ὀνόματι Βαλτάσαρ, ὅστις ἐν τῇ παρουσίᾳ μελέτη καλεῖται ὁ βασιλεὺς· καὶ ἐπειδὴ ὁ Ναβονάδιος ἀκόμη ἔζη, πιστεύεται ὅτι ὁ Βαλτάσαρ ὁ υἱὸς του συνεβασίλευε μετ' αὐτοῦ· ἐν τῇ ἀπουσίᾳ δὲ τοῦ πατρὸς, οὗτος ἐξήσκει βασιλικὴν ἐπὶ τῆς Βαβυλῶνος ἐξουσίαν.

Ὁ Βαλτάσαρ εἶχε κάμει μέγα συμπόσιον εἰς χιλίους ἐκ τῶν μεγιστάνων του· ἐπὶ τῇ διαταγῇ του δὲ τὰ ἱερὰ σκεύη, τὰ ὅποια εἶχον ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ, προσηνέχθησαν καὶ ἐβεβηλώθησαν ἐν τῇ εὐχίᾳ των· ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμποσίου ὁ Βαλτάσαρ εἶδε τὸν δάκτυλον τῆς ἐπὶ τοῦ τοίχου γραφούσης χειρός· προσβληθεὶς

σει, καὶ τὸ χρυσοῦν ἀνάκτορον ἔλαμπεν ὡς ὁ δῦον ἥλιος. Οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες τῆς Βαβυλῶνος ἦσαν ἐκεῖ· ἡ φωταΐα ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν βασιλικῶν διαμερισμάτων, ὅπου οὐδέποτε ἔλαμψε θέαμα μεγαλοπρεπέστερον.

Φορῶν δὲ τὸ στέμμα του καὶ ἐνδεδυμένος τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα ὁ Βαλτάσαρ, ἐκάθισεν ἐπὶ ὑψηλοῦ καὶ χρυσοῦ θρόνου, ἔξ οὗ ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῇ πόσον ἡ πολυτελής Ἀνατολὴ μὲ ἄσωτον χεῖρα βρέχει ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς μαργαρίτας καὶ χρυσοῦν.

Ἐκεῖ ἐγένετο μεγάλη συνάθροισις μεγιστάνων περιβεβλημένων μὲ λάμποντα ἐκ χρυσοῦ ἱμάτια. Ἡ συνάθροισις αὕτη ἐφαίνετο ὡς μεγαλοπρεπῆς θάλασσα, τρέμουσα ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας δύνοντος ἡλίου. Ἀκτινοβολοῦντες λύχνοι ἤστραπτον ἐπὶ τῶν χρυσοῦν καὶ πορφυρῶν ἱματισμῶν.

Ἡ τράπεζα ἦτο ἐτοίμη· ἡ σπανία ἀνατολικὴ τρυφηλότης προκαλεῖ τὴν κραιπάλην· τὰ δὲ ἐκ [χρυσοῦ] ἱερὰ ποτήρια καὶ σκεύη, τὰ ληφθέντα ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ, προσεκομίσθησαν ἵνα κοσμήσουν καὶ κλείσουν τὸ συμπόσιον. Τοιαύτη ὁμως πράξις ἦτο βλασφημία κατὰ τῆς χάριτος.

Ἄλλ' αἴφνης, ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς ἔπινεν, ὠχρίασεν ὡς ἐὰν ἦτο εἰς τὸ χεῖλος τῆς γεέννης. Πάραυτα δὲ οἱ θορυβῶδεις γέλωτες ἐσίγησαν, καὶ σιγὴ νεκρικὴ ἐβασίλευσεν ἐν τῇ βασιλικῇ τῆς εὐχίας αἰθούσῃ. Ὁ βασιλεὺς ἐνητένισε, μὲ ὠχρὰς παρειαί, εἰς τὸν λευκὸν τοῖχον, ὅπου ἡ μορφὴ μαίρης χειρὸς ὀλισθαίνουσα γράφει καὶ γράφει βραδέως ἐν πυρίνοις γραμμασι, τὰ ὅποια ἐκβάλλουσι φλόγα τοσοῦτον ἀκτινοβόλον ὅσον οὐδεὶς ἐπίγειος λύχνος, οὔτε ὁ ἥλιος οὔτε ἀστὴρ τις δύνανται νὰ δώσωσιν. Ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις διὰ βασιλέα καὶ τὴν αὐτοκρατορίαν του κρατεῖ δι' ὑπερφυσικοῦ φωτὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μεγάλης ὀμηγύρεως εἰς τοὺς προοιωνιστικοὺς ἐπὶ τοῦ ἀνακτορικοῦ τοίχου λόγους τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς κρίσεως.

Ὁ Ἀμαρτωλός.

Ὁ Δανιὴλ ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ λέγει εἰς τὸν Βαλτάσαρ τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν ἁμαρτίαν, τὰ ὅποια ἐπέφερον τοὺς ὑπερφυσικοὺς λίθους τῆς καταδίκης. Αἱ δὲ ἁμαρτίαι τοῦ βασιλέως, αἱ ἐπενεγκοῦσαι τὴν ὀλεθρίαν ἀπόφασιν ἦσαν :

1ον. Ἡ ὑπερηφάνεια. Ὁ ἐπι-

δὲ τότε ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου προσεκάλεσε τοὺς σοφοὺς του, οἵτινες ὁμως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν γραφὴν. Τότε μεγάλη ἀμοιβὴ προσηνέχθη εἰς πάντα θυνάμενον νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἐρμηνεύσῃ αὐτήν· ἐν τέλει δὲ, ἐπὶ τῇ ὑπομνήσει τῆς βασιλείας, προσεκλήθη καὶ ὁ Δανιὴλ· τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ὅλης ταύτης τῆς ὑποθέσεως ἔχομεν ἐν τῇ παρουσίᾳ μελέτη.

τοῦ θρόνου νεαρὸς βασιλεὺς ἦτο πλήρης κενοδοξίας. Καταφρονῶν τὸν μέγαν στρατόν, ὅστις ἤδη ἐπολιόρκει τὴν πόλιν καὶ ὅστις διωκεῖτο ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ πανούργου Κύρου, συνευωχεῖτο, ὡς εἰ ἦθελε νὰ δείξῃ τὴν εἰς τὰ ἀμυντικὰ μέσα πεποιθησὶν του. Ἡ στιγμή τῆς πτώσεως πολλάκις εἶνε ἀκριβῶς, ὅταν νομίζωμεν ὅτι δυνάμεθα νὰ γελῶμεν, καταφρονοῦντες τὸν κίνδυνον.

2ον. Τέρψεις. Ὁ Θεὸς ἔθετο ἰσχυρὰν αὐτοκρατορίαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ βασιλέως· ἀλλ' οὗτος, ἀντὶ νὰ ἀνταποκρίνηται εἰς τὰ καθήκοντά του, ἔζη διὰ τέρψεις καὶ ἡδονάς· ἡ συνευωχία ἔλαβεν ἤδη τὸν τόπον τοῦ συμβουλίου. Οὕτως ὁ Θεὸς καθιστᾷ πάντα ἄνθρωπον ὑπεύθυνον διὰ πᾶν χάρισμα καὶ τάλαντον, διὰ περιουσίαν, διὰ διανοητικὴν δύναμιν, διὰ κοινωνικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν προνόμιον. Ὅλα τὰ εἰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων ἐμπειστευμένα τάλαντα εἶνε διὰ τὸν Θεόν. Ὁ βασιλεὺς ἀπέτυχεν ἐν τῇ οἰκονομίᾳ του· φίλαντος δὲ συγκατάβασις ἐπέφερε τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου γράφουσαν χεῖρα.

3ον. Μέθη. Τὸ Βαβυλωνισκὸν συμπόσιον ἦτο περίφημον διὰ τὰ ὄργια του. Ταῦτα συνήθως ἔλλειον μὲ ὑπερὰν μέθην, καὶ ἀπαισχύντους ἀνηθικότητας. Ὁ βασιλεὺς ὠδήγει τὰς εὐωχίας, ἐπιτρέπων εἰς τὴν αὐλήν καὶ εἰς τὸν στρατόν του τὴν μέθην. Ὅτε δὲ ὁ Κύρος ἐπέπεσε μετὰ τοῦ στρατοῦ του εἰς τὴν ἐορτά-

ζουσαν πόλιν, εὔρε τοὺς φρουροὺς μεθύοντας εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν.

4ον. Εἰδωλολατρεία. Οὗτοι «ἤνεσαν τοὺς θεοὺς τοὺς χρυσοῦς, τοὺς ἀργυροῦς καὶ τοὺς χαλκοῦς, καὶ σιδηροῦς, καὶ ξυλίνοους καὶ λιθίνοους, οἳ οὐ βλέπουσι, καὶ οἳ οὐκ ἀκούουσι καὶ οὐ γινώσκουσιν» (ἐδ. 4,23). Οὕτω καὶ σήμερον οἱ ἄνθρωποι αἰνοῦσι κοσμικὰς ἐπιτυχίας καὶ ζῶσι διὰ σκοποὺς καθαρῶς ὑλικούς· ἐπὶ πολλῶν δὲ ἐκ τῶν ἡμετέρων μεγάλων σχεδίων πλουτισμοῦ καὶ ἀπολαύσεων ἡ καταδίκη εἶνε γεγραμμένη, διότι ὁ Θεὸς ἔχει μετὰ αὐτῶν τὴν δευτέραν θέσιν.

5ον. Ἀσέβεια. Τὰ ἐκ τοῦ Ναοῦ τοῦ Θεοῦ ληφθέντα ἱερά σκεύη ἀσεβῶς μετεχειρίσθησαν, καταφρονήσαντες οὕτω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Οὕτω καὶ σήμερον οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἔνοχοι τῆς αὐτῆς ἀμαρτίας διερχόμενοι τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου ἐν διασκεδάσει καὶ ἐργασίαις ἀκριβῶς ὅπως τὰς ἄλλας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, καὶ λαμβάνοντες τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου ἐπὶ ματαίῳ.

Ὁ Βαλτάσαρ δὲν ἐδόξασε τὸν Θεόν, ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἡ πνοὴ καὶ ὄλαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ, καὶ οὕτως ὁ βασιλεὺς ἀπέτυχεν ἐν τῷ πρωτίστῳ σκοπῷ τῆς ὑπάρξεώς του· ὁ δὲ πρωτίστος σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου, εἴτε βασιλεὺς εἶνε οὗτος εἴτε ἰδιώτης, εἶνε τὸ «δοξάζειν τὸν Θεόν καὶ χαίρειν ἐν αὐτῷ πάντοτε» (Κορ. Α'. ι'. 31. Φιλιπ. γ'. 1, δ'. 4. Τιμ. Α'. στ', 17. Ψαλμ. οβ' 25

—26 κατὰ τοὺς Ο'.) Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ ἐπομένως οὔτε ἠδύνατο νὰ χαίρῃ ἐν Αὐτῷ.

μήθησαν, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ Ἱεχωβά καταφρονήθη· ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ βλασφημία εἶνε εἰς τὸ ὕψος αὐτῶν, καὶ

Ο ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΙΣΑΒΕΤ (Λουκ. α', 39—57).

Ἡ ἀπόφασις.

Ἡ ἀπόφασις ἔρχεται κατὰ τὸν φοβερώτερον τρόπον τοῦ βασιλέως τὸ ποτήριον τῆς ἀνομίας ἦτο πλήρες. Οἱ ξύλινοι καὶ λίθινοι θεοὶ ἐτι-

ἤδη εἶνε καιρὸς ἵνα ὁ Θεὸς ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν.

Ἡ ἀπόφασις ἔχει μόνον τρεῖς λέξεις: MENE— ἡ βασιλεία εἶνε μετρημένη καὶ τετελειωμένη. Αἱ ἡμέραι τῆς αὐτοκρατορίας ἐτελείωσαν.

Ἐστράτος τοῦ κατακτητοῦ ἤδη κρούει τὰς πύλας. Ὁ Κύρος πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου θὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου θρόνου, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἤδη ὁ νεαρὸς φιλοπότης καὶ φιλήδονος ἐπαναπαύει τὴν ἰλιγγιωσαν κεφαλὴν του. ΘΕΚΕΛ=ὁ νεαρὸς βασιλεὺς καὶ ἡ αὐτοκρατορία του ἐξυγίσθησαν ἐν τῇ πλάστιγγι καὶ εὐρέθησαν ἔλλιπεις. Ὁ βασιλεὺς κατὰ τὸν περὶ δικαίου καὶ ὀρθοῦ κανόνα τοῦ Θεοῦ ἀπέτυχε νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς εὐθύναις τῆς θέσεώς του. Ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ ζωὴ του ζυγισθεῖσαι εὐρέθησαν ἔλλιπεις, καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἀποστολὴ του ἔληξε. Τὸ σκῆπτρόν του ἔδει νὰ μεταβιβασθῇ εἰς χεῖρας δεξιωτέρας. Ἡ Βαβυλὼν ἀπέτυχε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς, πεσοῦσα εἰς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ὁ Θεὸς ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ ἀνακτόρου τῆς τὴν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης. ΦΑΡΕΣ= ἡ βασιλεία σου διηρέθη καὶ ἐδόθη εἰς τοὺς Μηδοπέρας. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ νύκτα οὗτοι εἰσῆλθον, διὰ τῆς ἀποξηρανθείσης κοίτης τοῦ Εὐφράτου, εἰς τὴν πόλιν.

Ἐπάρχει γράφουσα χεὶρ ἀποτροπῆς καὶ καταδίκης ἐπὶ τοῦ τοίχου διὰ πάντα ἀμαρτωλόν. Αὕτη δυνατόν νὰ ἦναι ἐπὶ τινα χρόνον ἀόρατος, μέχρι οὗ προσαχθῇ πλησίον εἰς τὸ πῦρ ἢ δοκιμασθῇ ὑπὸ χημικοῦ τινοῦ, ἀλλ' εἶνε γεγραμμένη ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἐνόχου θὰ ἴδῃ αὐτὴν ποτε. Οἱ αἰώνιοι νόμοι τοῦ Θεοῦ καὶ ἡπάνσοφος πρόνοια

Του εἶνε γιγαντιαία γράφουσα χεὶρ τὴν καταδίκην παντὸς ἔθνους ἀρνούμενου νὰ εἶνε δίκαιον. Εἶνε δὲ σοφὸν ὅσον καὶ ὠφέλιμον τὰ ἔθνη νὰ βλέπωσι τὴν γραφὴν πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως αὐτῆς.

Τὸ αἷμα τῶν θυμάτων κράζει πρὸς τὸν Θεόν, ζητοῦν δικαιοσύνην ἢ φωνὴ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν δὲν θὰ σιγήσῃ· αἱ ἀμαρτίαι κράζουν, ζητοῦσαι καταδίκην. Πόσον τρομερὸν εἶνε νὰ ἀναγνώσωμεν τὴν ἴδιαν ἡμῶν καταδίκην. Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς εἶχε νὰ ἀτενίσῃ εἰς ταύτην τὴν αὐστηρὰν δοκιμασίαν! Διάσημος ζωγράφος ἐδαπάνησε πλέον τῶν 12 ἑτῶν προσπαθῶν νὰ εἰκονίσῃ τὴν σκηνὴν τοῦ συμποσίου τοῦ Βαλτάσαρ· καὶ ὁμως ἀφῆκεν ἀτελῆ τὴν εἰκόνα. Ἐλέχθη δὲ ὅτι ἡ κυριωτάτη δυσκολία, τὴν ὁποῖαν ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ἀριστοτέχου δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερπηδήσῃ, ἦτο ἡ ἐξεκόνισις τῆς ἀπελπισίας καταδικασμένου βασιλέως. Καὶ οὕτω συνέβη, διότι τοῦτο ἦτο ὁ ἀπελπισμὸς ἀπολωλυίας ψυχῆς, ἣτις αἴφνης θὰ ἠτένιζε τὴν ἀνταποδοτικὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, γεγραμμένην ὑπὸ μυστηριώδους χειρὸς ἄλλου κόσμου. Καὶ τίς δύναται νὰ εἰκονίσῃ τοιοῦτον ἀπελπισμὸν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου προσώπου; Πόσον φρικώδης πρέπει νὰ εἶνε οὗτος!

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐπίστευον ὅτι μετὰ θάνατον ὁ Θεὸς ἐξύγιζε τὴν καρδίαν, θέτων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς πλάστιγγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου τὴν θείαν ἀλήθειαν. Ὁ Θεὸς

ἐξυγίζει τὸν χαρακτήρα μετ' ὅλων τῶν σκοπῶν, λόγων, ἔργων, ἐλατηρίων καὶ στοχασμῶν του. Θεολόγος τις θέτει τὸ ζήτημα οὕτως: «ἐξυγίσθη, ἐμετρήθη, ὑστέρησεν—ἀλλ' ἐκαθαρίσθη ἐν τῷ αἵματι. Ἐξυγίσθη, ἐμετρήθη, ὑστέρησεν—ἀλλὰ δὲν ἐκαθαρίσθη». Τί δὲ θὰ συμβῇ μετ' ἡμᾶς; Ἐπάρχει καιρὸς, ὃν ἀγνοοῦμεν, καὶ ὑπάρχουσι σημεῖα ἅπερ σημειοῦσι τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου εἴτε πρὸς δόξαν εἴτε πρὸς ἀπελπισμὸν.

Ἡ ἐκτέλεσις.

Ἡ μυστικὴ ἀπόφασις τῆς καταδίκης ταχέως ἐξετελέσθη. Ἐπὶ δύο ἔτη ὁ Κύρος μετὰ τοὺς ἠνωμένους στρατοὺς τῆς Μηδίας καὶ τῆς Περσίας ἐπολιοῦρε τὴν πόλιν. Τὰ ὑψηλὰ αὐτῆς τείχη, ἡ φυσικὴ στρατιωτικὴ ἰσχὺς, αἱ ἄφθονοι προμήθειαι καὶ οἱ ἐκτεταμένοι κῆποι, πάντα ταῦτα ἐ-

φαίνοντο ἐμπαίζοντα πᾶσαν πρὸς ἄλλωσιν προσπάθειαν, γινομένην ἐξ ἐφόδου ἢ διὰ πολιορκίας.

Ὁ Κύρος ἐξ ἄλλου μέρους εἶχε χρησιμοποιήσει εἰς τὸν σκοπὸν του πάντα τὰ μέσα. Προητοίμασε διώρυγα, ἵνα δι' αὐτῆς ἀποτρέψῃ τὰ ὕδατα τῆς πόλεως καὶ πρὸς τοῦτο ἀνέμενε ταύτην τὴν νύκτα τῆς εὐωχίας καὶ τῆς κραιπάλης. Στρέψας δὲ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν διώρυγα, ἐβάδισε τότε διὰ τῆς κενωθείσης κοίτης αὐτοῦ, ὡς διὰ λεωφόρου, κατὰ τῆς πόλεως, ἔνθα εὗρε τοὺς φρουροὺς αὐτῆς μεθύοντας εἰς τὰς θέσεις των.

Ἡ ἀπόφασις ἐξετελέσθη πρὸ τῆς αὐγῆς. Ἐνίοτε ὁ μύλος τοῦ Θεοῦ ἀλέθει βραδέως· ἀλλ' ὅταν ἔθνος τι ἦναι ὠριμον, τοῦ Θεοῦ αἱ κρίσεις πίπτουν κατ' αὐτοῦ ὡς κεραυνὸς ἀπὸ τοῦ στερεώματος.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΩΤΗΡ ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Πρὸ δεκαεννέα αἰώνων ἐν μόνον ἔθνος, τὸ Ἰουδαϊκόν, ἐλάτρευε τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἀλλὰ τὸ ἔθνος τοῦτο ἦτο λίαν περιορισμένον, τὸ δὲ φῶς τὸ ἐξερχόμενον ἐξ αὐτοῦ ἦτο ἀμυδρὰ τις λάμψις, μόλις διακρινόμενη ἐν τῷ βαθεῖ σκότει, ὅπερ ἐκάλυπτεν ὅλα τὰ

εἰδωλολατρικὰ ἔθνη τῆς γῆς. Ἡ φρικώδης καὶ ἀπαίσιος δεισιδαιμονία εἶχε περιτυλίξει διὰ τῶν ζοφερῶν αὐτῆς πλοκάμων ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Οὔτε οἱ σοφοὶ νόμοι τῶν Αἰγυπτίων, οὔτε ἡ φιλοσοφία καὶ ὁ πολιτισμὸς τῶν Ἑλλήνων οὔτε ἡ σοβα-

ρότης καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν Ῥωμαίων εἶχον διαφύγει τὴν γενικὴν ταύτην κατασχύνην. Βεβαίως ἡ γνώσις ἐνὸς Θεοῦ δημιουργοῦ τοῦ παντὸς μιᾶς προνοίας, ἣτις ἐπιβλέπει εἰς τὴν τίκτην τῶν ἀνθρώπων, μιᾶς μελλούσης ζωῆς μετ' ἀμοιβᾶς καὶ τιμωρίας, αἱ ἀλήθειαι αὗται ἦσαν ἀναμφιβόλως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον διαδεδομένα μεταξὺ τῶν ἐθνῶν καὶ λαῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ἄλλ' ἀμαυρωθεῖσαι ὑπὸ παντοίων δεισιδαιμονιῶν καὶ προλήψεων, δὲν εἶχον οὐδεμίαν ἰσχὺν ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὡς ἐκ τούτου τὰ πάθη ἦσαν ἀχαλίνωτα, ἡ δὲ ἀρετὴ ἄνευ οὐδενὸς στηρίγματος. Ἐκαστον πάθος εἶχε τοὺς βωμούς του καὶ ἐκάστη κακία τὸν Θεὸν αὐτῆς. Τὸ ἀνθρώπινον γένος εὐχαριστημένον ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης, εὕρισκεν εἰς τοὺς Θεοὺς, (ὡς ἐλάτρευε τὴν ἀπολογία τῶν φαύλων αὐτοῦ πράξεων καὶ βλέπομεν ὅτι εἶχε βυθισθεῖ εἰς τὸ σκότος τῆς εἰδωλολατρίας ὅπως καλλίτερον κυλισθῆ εἰς τὸν βόρβορον ὄλων τῶν κακῶν καὶ ὄλων τῶν ἐλαττωμάτων. Ποῖος λοιπὸν θὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς καὶ σωτὴρ εἰς τὴν ἐκτροχιασθεῖσαν ἀνθρωπότητα; Ποῖος θέλει διασκεδάσει τὸ βαθὺ καὶ πυκνὸν τοῦτο σκότος; Πόθεν θὰ ἐξέλθῃ τὸ φῶς; Τίς θέλει ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν εἰδωλολατρικῶν λαῶν; Δύναται ἄρα γε νὰ περιμένωσι τὸ φῶς τοῦτο παρὰ τῶν φιλοσόφων, τῶν ποιητῶν ἢ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν; Πρὸ τοῦ Ἱ. Χριστοῦ

πολλοὶ αἰῶνες εἶχον παρέλθει καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο πολλοὶ ἐπίσημοι ἄνδρες διὰ τὰς γνώσεις, τὴν παιδείαν καὶ τὰς ἀνακαλύψεις αὐτῶν εἶχον φανῆ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν. Νομοθέται, φιλόσοφοι, ποιηταί, ῥήτορες ἐφάνησαν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ Ἑλλάς ἔλαβε τοὺς Ὀμήρους, τοὺς Πλάτωνα καὶ τοὺς Δημοσθένεις αὐτῆς, ἡ δὲ Ῥώμη τοὺς Κάτωνας, τοὺς Κικέρωνας καὶ τοὺς Βιργιλίους αὐτῆς. Ὁ χρόνος εἶχεν ἀναπτύξει ὅλας τὰς ἀκολασίας καὶ ὅλας τὰς ἀταξίας, ἃς ἔμελλον νὰ προξενήσωσι βδελυραὶ δεισιδαιμονίαι καὶ αἰσχρὰ πάθη πλὴν οὗτος δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ οὔτε νέας γνώσεις περὶ θρησκείας καὶ ἠθικῆς οὔτε τὴν σωτήριον μεταρρυθμίσει τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἠθῶν. Ὁ κόσμος ἔμεινε πάντοτε εἰδωλολάτρης χωρὶς νὰ γείνη οὔτε σοφώτερος οὔτε ἠθικώτερος οὔτε εὐτυχέστερος. Τετέλεσται λοιπὸν, τὸ ἀνθρώπινον γένος εἶναι καταδεδικασμένον νὰ μένῃ διὰ παντὸς βυθισμένον εἰς τὴν ἀμάθειαν, εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ εἰς τὴν κακίαν ἐὰν ἔχῃ ὡς μόνον φάρμακον εἰς τὰ βάσανά του, τὰ μαθήματα τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων.

Εἶναι δὲ πασίγνωστον ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐδεμία φιλοσοφικὴ σχολὴ κατεῖχε τὴν ἀλήθειαν καθ' ὅλοκληρίαν καὶ ὅτι ἅτασαι εἶχον ὡς ἀξίωμα νὰ σέβωνται τὴν καθεστῶσαν θρησκείαν καὶ τὰς δεισιδαιμονίας τοῦ ὄχλου. Ἐξ ἄλλου ποῖος φι-

λόσοφος θὰ ἐδοκίμαζε νὰ μεταρρυθμίσει τὸ θρησκευμα, τὰ ἦθη καὶ τὰς ἔξεις τοῦ λαοῦ χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν του; Ἐχρειάζετο εἰς τοιαύτην περίστασιν ἀνὴρ ἱκανὸς καὶ ἀρκετὰ ἰσχυρὸς ἐπὶ τῶν πνευμάτων καὶ ἐπὶ τῶν καρδιῶν ὅπως θριαμβεύσῃ κατὰ τῆς πλάνης καὶ τῆς κακίας, ὅπως κάμῃ νὰ ὑπερισχύσῃ ἡ ἀλήθεια καὶ πείσῃ τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀκολουθήσωσι τὰ ἀγνά καὶ σοβαρὰ αὐτῆς διδάγματα. Τὸ ἔκτακτον τοῦτο πρόσωπον, τὴν ἀνάγκην τοῦ ὁποῦο ἠσθάνετο ὁ Σωκράτης καὶ ἠϋχετο νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ θεῖον τοῦτο πρόσωπον ἔμελλε νὰ καταβῆ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διότι οὔτε ἄγγελοι (οὔτε ἡ γῆ ἠδύνατο νὰ χορηγήσῃ αὐτὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Α. Κ.

«**ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΦΑΡΟΣ**»

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Τεύχος Σεπτεμβρίου.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ :

Δημητρίου Α. Πετρακάτου, Νέαι πηγαὶ τῶν θεσμῶν τοῦ Αγ. Ορους...193.

Πρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Καλλινίκου, Αἱ κατακόμβαι τῶν μαρτύρων 210.

Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, Ἱστορία καὶ ψεῦδος 219.

Διακόνου Δημητρίου Καλλιμά-

χου. Τοῦ Ἐθνομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ Ἐ' ἀνέκδοτα πρὸς τοὺς Πατριάρχους καὶ Ἀλεξανδρείας Θεόφιλον (Ἐκ τῶν Πατριαρχικῶν Ἀρχείων) 22.

† **Λεοντοπόλεως Σωφρονίου.** Ἐκ τοῦ Ἀρχείου τῆς ἐν Βιέννῃ Ἑλληνικῆς Κοινοτήτος 234.

Διακόνου Δημ. Καλλιμάχου, Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης συμπλήρωμα (Ἄγνωστοι Κώδικες). Μετὰ 5 πανομοιότυπων 246.

ΚΡΙΤΙΚΗ :

Ἀρχαῖα Λατινικά, Ἑλληνικά, Ῥωσικά καὶ Γαλλικά τινα Ὀδοιπορικὰ ἢ Προσκυνητάρια τῆς Ἁγίας Γῆς, συλλεγόμενα καὶ μεταφρασθέντα ὑπὸ Κλεόπα Μ. Κοικυλίδου καὶ Ἰωάννου Φωκυλίδου (Χρυσόστομος Παπαδόπουλος). — Ἀρχιμ. Πολυκάρπου Ι. Ζάχου Μελέτη Θεολογικὴ περὶ προσορισμοῦ (Πολύκ. Συνοδινός) 268—273.

Νέαι συγγράφαί καὶ μελέται :

Ἁγία Γραφή, Ἀγιολογία, Θρησκεία, Μονασμός, Λειτουργικά, Ὑμνογραφία, Παλαισιολογία, Ἀλεξανδρινά, Ἀρχαιολογία, Παλαιογραφία, Δίκαιον, Ἱστορία, Φιλοσοφία, Μνημειολογία-Τέχνη, Ἀρχαιολογία Ἐγκυκλοπαιδεία, Παιδαγωγικά, Φιλολογία, Βυζαντινὰ 274—288.

Διεύθυνσις: Rue Gessi Pacha 10 Alexandrie-Fgypte

Συνδρομὴ ἔτησίαι : φρ. 25

Τοῖς συνδρομηταῖς δίδεται δωρεάν τὸ Ἑβδομαδιαῖον παράρτημα : ΠΑΝΤΑΙΝΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Σεβασμιότητα Ἅγιον Ῥεθύμιον και Ἀδλοποτάμου κ. κ. **Χρύσανθον** (Ῥεθύμιον — Κρήτης), **Α. Σεβ. ἅγιον Δυρραχίου** κ. κ. **Ἰάκωβον** (Δυρραχίου), **Α. Θεοφιλιαν ἅγιον Πέτρας** κ. κ. **Τίτον** (Νεάπολιν — Κρήτης), **Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην** κ. **Δωρόθεον Ν. Δουκάκη** (περιοδεύοντα), και **Κον Νικόλαον Κ. Μερτζανίδην** (Θάσου). Ἐπιστολαί σας ἐλήφθησαν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς. — **Ἱερολογιώτατον Ἱεροδιάκονον** κ. **Σίμωνα Γιαννακόπουλον** (Λαμίας — Ἑλλάδος) και **Κον Ἰωάννην Οἰκονόμου** (Ἀζιζιέ). Συνεμμορφώθημεν ἐδηγίαις ὑμῶν. — **Αἰδεσιμώτατον Πρωτοπρεσβύτερον** κ. **Θεοδόσιον Κ. Συμωνίδην** (Καστελλόριζον). Ἐπιστολήν και χρήματα ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀδριον Κυριακήν 28 Ὀκτωβρίου οἱ Ἱεροκήρυκες τῆς θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θά κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ Ἱερολογ. κ. **Γρ. Ὀρφανίδης** π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Εὐαγγελιστρίας.
Ὁ Ἱερολ. κ. **Παφ. Παπκλήμου** π. μ. ἐν τῷ ἱ. ναῷ Τιμ. Προδρόμου Σχοινάδικα.
Ὁ ἐλλόγ. κ. **Π. Κατσιναβάκης** π. μ. μὲν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ ἁγ. Γεωργίου μ. μ. δὲ ἐν τῷ σχολῇ ἁγ. Δημητρίου.

Ὁ ἐλλόγ. κ. **Β. Εὐθυμίου** π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Φασουλᾶ μ. μ. δὲ ἐν τῷ σχολῇ ἁγ. Αἰκατερίνης.

Ὁ ἐλλόγ. κ. **Ἄνδρ. Κουρονιάκης** μ. μ. ἐν τῷ σχολῇ ἁγ. Τρύφωνος.

ΣΗΜ. Τὸ ἐν ταῖς σχολαῖς κήρυγμα ἀρ-
χεῖται τὴν 3ην ὥραν μ. μ.

ΠΛΕΙΟΔΟΣΙΑ

Τίθεται εἰς πλειοδοσίαν ἡ μίσθωσις ὀκτώ (ἄριθ. 8) μαγαζιῶν, εἴτε ἐν συνόλῳ εἴτε ἐνὸς ἐκάστου κατ' ἰδίαν, εὐρισκομέτων εἰς τὸ ἰσόγαλον τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Ρόδων ἀνεγειρομένου κτηρίου τῆς θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας».

Προσκαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἕως μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου ἐ.ξ. ὑποβάλλωσι τὰς προσφορὰς αὐτῶν ἐν τὸς φακέλλων ἐνσφραγίστων πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς «Εὐσεβείας».

Σμύρνη τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1912

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνη	Γρ. ἁργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	7
» Ἀμερικῇ	φρ. χρ.	10

Ἱπεύθυνος : Π Γ. ΔΟΥΚΕΛΛΗΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Οἱ ΕΡΜΗΣ.